

Arrest

nr. 239 449 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Augustijnenstraat 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 februari 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 februari 2018 om internationale bescherming. Op 20 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 september 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al Misra, Libanon, van Palestijnse origine en een soennitisch moslim te zijn. U hebt heel uw leven in het Burj al Barajneh vluchtelingenkamp gewoond. U en uw familie zijn vluchtelingen van 1967 en geregistreerd bij UNRWA. Jullie kregen scholing, voedselpakketten en elementaire medische hulp van deze organisatie. Uw vader werkte als mecanicien buiten het kamp, maar gezien zijn leeftijd is hij hiermee gestopt, uw moeder is huisvrouw. U hebt drie broers en twee zussen en quasi allen hebben ze universitaire studies gedaan: u hebt een zus S. (...), die nog thuis bij u en uw ouders woont, een zus A. (...) heeft biologie gestudeerd en werkt als lerares in de Emiraten, een broer M. (...) is ingenieur en werkt in Afrika, een broer H. (...) heeft IT gestudeerd en verblijft sinds een achttal jaar in Denemarken waar hij een winkel in gsm's heeft, een andere broer H. (...) heeft wiskunde gestudeerd en werkt als leraar in de Emiraten. Deze broers en zus geven maandelijks een bedrag aan uw ouders waarvan ze kunnen leven. Het huis in het kamp is jullie eigendom.

U werkte en studeerde tegelijkertijd; u werkte de laatste twee jaar en een half van uw verblijf in Libanon 'in hout' in een bedrijf buiten het kamp en tegelijkertijd begon u uw eerst jaar graphic design aan de American University.

Omdat u nood had aan een gevoel van bescherming, zowel binnen als buiten het kamp, en u financiële ondersteuning van doen had sloot u zich einde 2016-begin 2017 aan bij de beweging Saraya al-Muqawama, die onder Hezbollah ressorteert. U stelde uw familie hier niet van op de hoogte omdat ze bang zijn van zulke zaken. Aanvankelijk nam u deel aan sociale activiteiten, u ging naar lezingen en discussies en was vooral actief in jeugdactiviteiten. Vanaf begin 2017, een tweetal maanden na uw toetreding, kreeg u een maandelijks loon van 100 \$ uitgekeerd. U had binnen de organisatie een goede verstandhouding met uw collega's, mensen die op hetzelfde niveau stonden als u. Uw relatie verslechterde echter toen de organisatie erop stond dat iedereen zou toetreden tot de militaire vleugel en een militaire opleiding zou volgen, een gegeven wat u totaal niet zag zitten en u ook duidelijk te kennen gaf. Iemand die weigerde de opleiding te volgen, kon geraakt worden door een willekeurige kogel of kon gedwongen worden om te gaan strijden en hierbij worden gedood. Over een periode van drie maanden werd u een zevental keer gevraagd een militaire training te volgen, een vraag waar u weigerde op in te gaan. Bovendien was u in het vizier gekomen van A. D. (...), de verantwoordelijke van Saraya al-Muqawama, daar u verschillende keren met hem in discussie was getreden waardoor hij zich op u fixeerde en hij uw naam als eerste op een lijst van personen zette die een militaire opleiding moesten volgen en moesten gaan vechten, zo stelt u. Omwille van uw weigering aan een militaire training deel te nemen, werd u gedurende een aantal uren opgepakt en vernederd, werd u bij de controleposten, bemand door Hezbollah, telkenmale gecontroleerd en vernederd en lieten ze u wachten vooraleer u kon passeren. Uiteindelijk kreeg u een oproepingsbrief waarin u opgevorderd werd de training te volgen, waarna u uw familie op de hoogte stelde van uw banden en problemen met deze organisatie en men binnen het gezin van oordeel was dat u het land diende te verlaten.

Einde september/begin oktober hebt u het land via de luchthaven van Beirout verlaten en bent u met uw eigen paspoort naar Turkije gevlogen. Uw reis werd geregeld door een smokkelaar. U reisde vervolgens via een aantal landen die u zich niet meer weet te herinneren naar Bolivia, waar u vermoedt dat uw paspoort door de smokkelaar werd ingehouden, om vervolgens verder te reizen naar Spanje. U vroeg er op 8 oktober 2017 asiel aan op de luchthaven, omdat dit de enige manier was om de luchthaven te kunnen verlaten. U verbleef een periode op straat doch was niet zinnens de asielprocedure hier te doorlopen omdat België uw doel was. U kwam naar hier in februari 2018 en diende op 12 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Tevens verwijst u nog naar het gegeven dat Palestijnen geen toegang hebben tot een groot aantal beroepen.

Na uw vertrek heeft Saraya al-Muqawama nog huiszoekingen verricht en uw huis in de gaten gehouden, zo stelt u.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw Palestijnse vluchtelingenkaart neer.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan

ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo volgden u, uw broers en zussen onderwijs aan UNRWA scholen, kregen jullie voedselpakketten en elementaire medische hulp van deze organisatie (CGVS p.3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst geeft u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u niet alles hebt kunnen zeggen bij DVZ, doch dient opgemerkt dat de elementen die u nu aanhaalt op het CGVS dusdanig essentieel en dusdanig elementair zijn om uw vrees aannemelijk te maken, dat het totaal niet geloofwaardig is dat u zulks niet eerder zou hebben kunnen vermelden (CGVS p.2). Getuige hiervan onderstaande motivering.

Zo dient te worden vastgesteld dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens het gesprek ter voorbereiding van uw onderhoud op het CGVS duidelijk had aangegeven nooit actief te zijn geweest voor een organisatie/partij (Vragenlijst CGVS punt 3.3). Ten overstaan van het CGVS stelt u daarentegen eind 2016 - begin 2017 lid te zijn geworden van Saraya al-Muqawama en hiertoe een formulier te hebben ingediend. U kreeg twee maanden na uw toetreding een salaris van 100 \$ per maand, korting bij aankopen en bij medische behandelingen (CGVS p.7-8). U gepeild waarom u dit niet eerder bij DVZ had vermeld, stelt u 'toch wel' (CGVS p.8). Gezien u zeer expliciet was in uw eerdere verklaringen, er hieromtrent geen misverstanden kunnen zijn ontstaan gezien de vraag zeer eenduidig was en u uw verslag ter akkoord heeft ondertekend, ontbeert uw 'toch wel' ieder begin van geloofwaardigheid. Moest u zich effectief bij deze groepering hebben aangesloten kan er verwacht worden dit onmiddellijk te vermelden, temeer uw band met deze beweging de oorzaak was van uw vertrek uit Libanon.

Vervolgens hebt u bij DVZ onvermeld gelaten dat u gebrouilleerd was geraakt met A. D. (...), een verantwoordelijke van Saraya al-Muqawama. U had verschillende keren een discussie met hem gehad over de verplichte rekrutering van jongeren. U zegt: 'hij is de directe aanleiding om mij te verplichten voor de opleiding'. Gevraagd dit nader toe te lichten, antwoordt u: 'als er een lijst komt met daarop namen, zonder hem kan ik discussiëren dat ik bezig ben met andere activiteiten, maar hij zet mijn naam als eerste op de lijst en ik moest kost wat kost die opleiding volgen'. Eveneens stelde u: 'die persoon is machtig en hij kan mijn naam verspreiden aan de controleposten en hij kan problemen veroorzaken bij mijn vertrek uit het kamp (CGVS p.9). U gevraagd waarom u deze persoon niet al bij DVZ hebt vermeld, geeft u aan te zijn gevlucht en een moeilijke reisweg te hebben gehad (CGVS p.10). Gezien de rol die u deze persoon toedicht in uw asielmotieven is het totaal niet geloofwaardig dat u deze persoon niet eerder zou hebben vermeld en ondermijnt een dergelijke vaststelling uw geloofwaardigheid.

Evenmin kan het overtuigen dat, moest men u werkelijk verplicht hebben willen rekruteren, men er genoeg mee zou hebben genomen u over een periode van drie maanden dit zo'n zeven keer te vragen en hier geen verdere effectieve repercussies aan te verbinden, dit blijkt althans niet uit uw verklaringen. U gevraagd waarom ze u, als ze dusdanig op uw gefixeerd waren, niet gewoon zouden hebben opgepakt en naar het front hebben gestuurd, komt u niet verder dan te stellen dat dit gebeurd zou zijn moest u niet zijn gevlucht (CGVS p.9). Het hoeft geen betoog dat ook deze door u geschilderde

gang van zaken geloofwaardigheid ontbeert, te meer u even tevoren had aangegeven dat ze alle jongeren hiertoe verplichten. 'Ze willen dat iedereen die wil en ook diegene die niet wil zich bij de militaire vleugel van de organisatie aansluit' (CGVS p.8-9). Moest men u effectief onder dwang hebben willen rekruteren, kan er van uitgegaan worden dat men effectief de daad bij het woord zou hebben gevoegd en niet een dusdanig afwachtende houding zou hebben aangenomen, temeer u zeer expliciet was in uw opeenvolgende weigeringen. Ook uw verklaring er niet aan te hebben gedacht dat men u wel eens naar het front zou kunnen sturen kan niet overtuigen (CGVS p.10). U bent geboren en getogen in het kamp en het kan toch niet anders dan dat u echo's zou hebben opgevangen over hoe de verschillende organisaties in het kamp te werk gaan en u over uw keuze zou hebben nagedacht gezien de mogelijke repercussies van een aansluiting bij eender welke organisatie.

Ook de volgende vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid: zo stelt u in Spanje een verzoek om bescherming te hebben ingediend enkel en alleen om de luchthaven te kunnen verlaten, maar er de procedure niet te hebben doorlopen. Gevraagd waarom u deze daar niet verder hebt gezet, antwoordt u dat uw doel België was, België heeft drie landstalen en dat geeft meer mogelijkheden om te studeren en te werken, bovendien had u veel gelezen en gezien over België dat positief was (CGVS p.6). Het hoeft geen verder betoog dat een dergelijke houding niet in overeenstemming is met de door u beweerde vrees. Moest hier immers geloof aan kunnen worden gehecht, dan kan er toch van uitgegaan worden dat u de aangevatte procedure in Spanje serieus zou nemen en alles in het werk zou stellen deze tot een goed einde te brengen.

Verder kan het niet overtuigen dat u uw paspoort niet neerlegt. U stelt dat de smokkelaar voor jullie aankomst in Spanje de paspoorten had ingehouden en u er niet naar gevraagd heeft. Dit zou hij gedaan hebben opdat jullie niet naar Libanon zouden worden teruggestuurd. Deze uitleg is dusdanig stereotiep dat er geen verder geloof aan kan worden gehecht, te meer u ook niet bij machte bent een kopie van dit document neer te leggen (CGVS p.5). Het niet neerleggen van dit document schaadt uw algemene geloofwaardigheid daar u het zo voor het CGVS onmogelijk maakt zich een beeld te vormen van wanneer u het land verlaten hebt en waar u intussen hebt verbleven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar \$ 51 miljoen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen dollar op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kanten te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de

periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA noga aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, u bent immers geregistreerd bij UNRWA, alsook beschikt u over een Palestijnse identiteitskaart (CGVS p.3; zie groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt dat het huis waarin u en uw familie in het kamp woonachtig zijn, jullie eigendom is (CGVS p.4) en blijkt uit uw verklaringen dat u en familie bijstand krijgen van UNRWA. U en uw broers en zussen gingen naar UNRWA scholen, jullie krijgen medische bijstand en voedselhulp. U gevraagd of dit laatste nog altijd van toepassing is, stelt u dat dit zeker wel het geval was tot het moment van uw vertrek, nu zou u het niet weten (CGVS p.3). Hieruit blijkt dat uw familie voor bepaalde bijstand zeker wel kan terugvallen op deze organisatie. Verder blijkt dat uw broers en zussen universitaire studies hebben kunnen afronden. U geeft weliswaar aan niet altijd te hebben geweten hoe deze studies gefinancierd werden, een deel werd betaald door een studietoelage of door een familielid uit het buitenland, voor de rest moet u gissen (CGVS p.3). De loutere vaststelling dat ze allen in staat waren een dergelijk hoog

niveau van studies te volgen wijst toch op een zekere financiële marge binnen het gezin. Daarenboven blijkt dat ze allen, behalve uw zus S. (...) die nog thuis woont, een goede job hebben in het buitenland. Uw zus A. (...), die ongehuwd is werkt als lerares in de Emiraten, uw broer M. (...) eveneens ongehuwd werkt als ingenieur in Afrika, uw broer H. (...), die IT gestudeerd heeft, is gehuwd en heeft in Denemarken een gsm winkel, uw broer H. (...) geeft wiskundeles in de Emiraten. Zij sturen maandelijks een bedrag naar uw ouders waarvan ze kunnen leven (CGVS p.3-4). Bovendien was ook u in de mogelijkheid universitaire studies aan te vatten en dit met de hulp van uw oudste broer en het gegeven dat u al sinds twee jaar en een half een job heeft buiten het kamp (CGVS p. 4-5). Daarenboven heeft uw vader een auto (CGVS p.5) en was hij in staat 8000 dollar te lenen om uw reis naar het buitenland te bekostigen. Het gegeven dat uw vader hiertoe in staat was, wijst eveneens op een zekere marge binnen het gezin. Uw verklaring dat u dit bedrag gaat terugbetalen zodra u in een betere situatie zit, doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.6). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw broers en zus zijn bijgesprongen in uw 'dagelijkse uitgaven' bij uw vertrek (CGVS p.6). Uit alles blijkt dat u bij terugkeer naar Libanon kunt rekenen op de steun van uw familie. Deze appreciatie wordt nog eens onderstreept door uw eigen woorden: 'iedereen helpt als iemand ziek is of tekort heeft (...), in normale omstandigheden broers en zussen en als het teveel is de andere familie' (CGVS p.4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uw verwijzing naar het gegeven dat Palestijnen in Libanon niet tot alle beroepen toegelaten worden te vaag is om hieruit een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid af te leiden (CGVS p.7).

De door u neergelegde vluchtelingenkaart (zie ook supra) ter staving van uw verzoek heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat en bijgevolg vermag dit stuk niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede

coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens is verzoeker van oordeel dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding en dat de bestreden beslissing "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker meent vooreerst dat de commissaris-generaal hem niet kan verwijten dat hij geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn relaas, aangezien hij zijn land van herkomst ontvlucht is uit vrees voor zijn veiligheid en hij er in die geestestoestand niet aan gedacht heeft dat een bewijs noodzakelijk is. Deze eis dient volgens verzoeker te worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bij te brengen. Hij herinnert eraan dat het niet nodig is om het materiële bewijs van zijn relaas te leveren gezien de omstandigheden van zijn vlucht wegens een vrees voor vervolging. Hij wijst erop dat het vaste rechtspraak is dat een asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en dat, wanneer er twijfel bestaat, deze ten goede moet komen van de asielaanvrager. Verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens aan de voorwaarden om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij onder het mandaat van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) valt, zodat zijn verzoek om internationale bescherming dient beoordeeld te worden in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève. In toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1, D, eerste lid, van het Verdrag

van Genève dient hij in eerste instantie uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Gezien de doelstelling van voormeld artikel 1, D het verzekeren is van de verhoogde en continue bescherming van Palestijnse vluchtelingen, dient onderzocht te worden of hij van rechtswege kan ingesloten worden in toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève. Dit is het geval wanneer de bijstand van UNRWA “om welke reden dan ook is opgehouden”. Voor de interpretatie van deze zinsnede verwijst verzoeker naar het arrest El Kott van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012) en naar het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de “*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*”. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet restrictief worden geïnterpreteerd en zijn zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer relevant bij de beoordeling. Beschermingsgerelateerde obstakels kunnen zowel individuele bedreigingen of risico’s als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid zijn.

Verzoeker voert voorts aan dat de COI Focus betreffende de bijstand die UNRWA kan leveren aan de Palestijnse vluchtelingen dateert van januari 2017. Hij wijst erop dat de informatie met betrekking tot de levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon nog ouder is aangezien deze dateert van 12 juni 2015. Sindsdien zijn er volgens verzoeker belangrijke ontwikkelingen waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. Verzoeker wijst erop dat voor de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève de vraag of UNRWA nog in staat is zijn mandaat te vervullen en om bijstand te leveren primordiaal is. Er bestaat objectieve informatie die uitwijst dat UNRWA de middelen niet meer heeft om kwalitatieve bijstand te leveren en dus niet langer in staat is om zijn mandaat te vervullen, aldus verzoeker, die stelt dat de commissaris-generaal tekort geschoten is in zijn onderzoeksplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook niet voldaan heeft aan de samenwerkingsplicht zoals opgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in het arrest *M. M.* Het feit dat de commissaris-generaal zijn relaas niet geloofwaardig acht, ontslaat deze niet van de verplichting te onderzoeken of hij zich in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Onder verwijzing naar een rapport van OCHA (“*Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018*”), een artikel van de Middle East Monitor (“*UNRWA services reduction start to bite*”, 2/03/2018), een rapport van de VN-Veiligheidsraad (“*Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480]*”, 21/05/2018) en een bulletin van Badil (“*Understanding the Political Underpinnings of UNRWA’s Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, June 2018*”), waaruit hij uitvoerig citeert, betoogt verzoeker dat de beperkte financiële middelen waarover UNRWA beschikt verder onder druk komen te staan door recente financieringsbesnoeiingen, met tastbare gevolgen voor de Palestijnse vluchtelingenbevolking tot gevolg. Hij wijst er vervolgens op dat de beslissing van de Verenigde Staten om de financiële steun drastisch te verlagen rechtstreekse gevolgen heeft voor het leven van miljoenen Palestijnse vluchtelingen.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn persoonlijke problemen te weerleggen of te ontkrachten. Vooreerst zet verzoeker met betrekking tot de vastgestelde omissies in zijn verklaringen het volgende uiteen:

“De raadsman van de verzoekende partij heeft de indruk dat we proberen af te leiden van de echte redenen die er in dit geval toe doen. De volgende punten zullen dit proefschrift bevestigen. We gaan inderdaad de schuld geven dat we niets tegen de Dienst vreemdelingenzaken hebben gezegd, terwijl de echte autoriteit die bevoegd is om dit te evalueren de CGVS is. Het is onmogelijk om alles in 15 minuten te zeggen (de tijd die asielzoekers hebben om hun verhaal uit te leggen). Het is daarom normaal dat de verzoekende partij de kern van de zaak raakt en, zonder dit uitdrukkelijk te doen, onder druk zette.

In verband met zijn lidmaatschap van Sarava al-Muqawama

Hier richt de verdedigende partij zich op een detailpunt: hij zou deze informatie niet aan de Dienst vreemdelingenzaken hebben doorgegeven. Het is verkeerd om dat te zeggen. Verzoekende partij legt

uit dat hij dat heeft gezegd "Toch well (CGVS, p. 8), maar blijkbaar niet is ingeschreven of verkeerd begrepen.

(...)

Het is duidelijk dat de verdedigende partij geen uitleg schrijft op de bestreden beslissing terwijl het toch geldig is.

Hieraan moet ook worden toegevoegd dat de enige autoriteit die bevoegd is om het hele verhaal te kennen, de CGVS is. Inderdaad de tegenpartij is de belangrijkste en enige instantie die de bevoegdheid om alle de redenen te kunnen onderzoeken. De raadsman van de verzoeker begrijpt niet waarom - hoewel hij dit ter terechtzitting bij de CGVS vermeldt - het een feit zou zijn dat de geloofwaardigheid van het verhaal zou verminderen, vooral omdat het een inbreuk is naar de Dienstvreemdelingenzaken omdat zij hem niet hebben geregistreerd terwijl dit door de verzoekende partij werd vermeld. De vraag die hem aan het begin van de hoorzitting werd gesteld, richt zich op "de essentie van zijn verzoek". Het is daarom onmogelijk voor hem om te weten dat we verwachten dat hij alles vanaf het begin vertelt.

In verband met de naam van A. D. (...)

Met betrekking tot de bewering dat "gezien de rol die u deze persoon toedicht in uw asielmotieven is het totaal niet geloofwaardig dat u deze persoon niet eerder zou hebben vermeld en ondermijnt een dergelijke vaststelling uw geloofwaardigheid" verwijst de raadsman van de verzoekende partij naar de ontwikkeling van de vorige punt in verband met 15 minuten maximum om alles te zeggen (de tijd die asielzoekers hebben om hun verhaal uit te leggen). De raadsman van de verzoekende partij ziet niet de redenen waarom de verzoekende partij zulke elementen opzettelijke verbergt aan de Dienstvreemdelingenzaken. In tegenstelling begrijpt de raadsman wel waarom de CGVS gebruikte zulke elementen om te vermijden om de asielmotieven te onderzoeken. Uw Raad zal opmerken dat het heel gemakkelijk is als een asielzoeker is vergeten een element van zijn asielverhaal op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord te vermelden om te zeggen dat het niet geloofwaardig is zonder anderen element dat het niet op DVZ dat heeft vermeld.

Bovendien heeft de verzoekende partij in het begin van de CGVS gehoord bekennen dat hij niet alles heeft vermeld, voornamelijk de naam van de verantwoordelijk van Saraya al Muqawama. Hierbij het volledig passage op pagina 2 van zijn gehoord bij CGVS;

(...)

De CGVS beschouwt dat het vergeten van de vermelding van de naam van "A. D. (...), een van de verantwoordelijke van Saraya al-Muqawama', een essentieel en dusdanig elementair elementen is om zijn vrees aannemelijk te maken en dat het totaal niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij zulks niet eerder zou hebben kunnen vermelden. De andere elementen, d.w.z. de naam van de organisatie, heeft de verzoekende partij toch well vermeld maar het stond er niet in op de vragenlijsten.

Daarna heeft ook de verzoekende partij een goede verklaring gegeven in verband met het feit dat hij de naam van A. D. (...) niet had kunnen vermelden. Uw Raad kan opmerken dat de CGVS gebruikt een deeltje van zijn verklaring en niet zijn volledige verklaringen die veel beter zijn.

(...)

(Gehoord CGVS, pagina 10)

Het is duidelijk dat de verzoekende partij een wreed gebrek aan tevredenheid met zijn vitale behoeften beweert, die een impact had op zijn geheugen en dit "detail" alleen aan de CGVS gaf.

Er moet uiteindelijk ook worden opgemerkt dat de verdedigende partij noch de naam van de beweging (Saraya al-Muqawama) noch de naam van een van de verantwoordelijke van Sarraya (Mijnheer A. D. (...)) in twijfel trekt. Daarom moet worden beschouwen dat deze elementen correct zijn en dat ze de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker ondersteunen.

Tot nu toe zal uw Raad vaststellen dat er geen feiten zijn betrokken bij de verklaringen van de verzoekende partij, maar eerder conclusies trekken uit wat hij had moeten zeggen en wanneer hij om het te zeggen. Er is dus geen objectief element om de stelling van de tegenpartij te ondersteunen. De tegenpartij vertrouwt uitsluitend op de beoordeling van de tijd om te twijfelen aan het verhaal van de verzoekende partij. In de praktijk is niets aantoonbaar in termen van gebrek aan geloofwaardigheid. De CGVS is slechts een deel van de indruk die normaal niet in het spel komt bij de beoordeling van een vrees voor terugkeer naar het land van herkomst."

Met betrekking tot de vaststellingen aangaande zijn in Spanje ingediende verzoek om internationale bescherming en het door hem neergelegde paspoort, laat verzoeker het volgende gelden:

"De verwerende partij denkt dat de volgende vaststelling zijn geloofwaardigheid ondermijnt: de verzoekende partij stelt in Spanje een verzoek om bescherming te hebben ingediend enkel en alleen om de luchthaven te kunnen verlaten maar er de procedure niet te hebben doorlopen.

De raadsman van de verzoekende partij begrijpt echt niet waarom het feit dat de verzoekende partij heeft België gekozen om zijn asielaanvraag te onderzoeken is een bewijs van de ondermijnen van zijn geloofwaardigheid voor zijn verhaal. Duizende asielzoekers wachten niet op het antwoord van zijn asielprocedure in Spanje, Griekenland, Italië, Poland etc. Dat betekent nooit dat "een dergelijke houding niet in overeenstemming is met de door zijn beweerde vrees."

Nogmaals, dit argument is niet geldig om te beslissen dat de vrees niet geldig is. In dit geval zouden veel asielzoekers die niet verblijven in het land waarin ze asiel moeten aanvragen, dus geen vrees meer zullen hebben als men de redenering van deze motivatie zou moeten volgen.

Met betrekking tot het paspoort heeft de verzoekende partij een goede verklaring in verband met het feit dat het verloren is. De verzoekende partij is niet verantwoordelijk van het feit dat de verwerende partij vindt "deze uitleg dusdanig stereotiep" en "dat er geen verder geloof aan kan worden gehecht, te meer ook niet bij machte bent een kopie van dit documenten neer te leggen."

Hier uit al de verklaringen in verband met dit passpoort. Het kan niet aan de verzoekende partij verwijt dat hij geen kopie van de paspoort heeft genomen. Op de pagina 5 van zijn gehoord, kan Uw Raad lezen de volgende goede verklaringen:

(...)

De raadsman stelde vast dat de verwerende partij neemt excuses om de vluchtelingenstatus te weigeren. Geen enkel tegenstrijdigheid werd gevonden in al de aspecten van zijn verhaal. Al de naam en feit die werd aangevoerd door de verzoekende partij wordt niet in betwist geworden door de verwerende partij. Dus moet Uw Raad beschouw de feiten als "geloofwaardig".

Verzoeker betoogt verder dat de commissaris-generaal niet één flagrante tegenstrijdigheid in zijn relaas weet te benadrukken en niet de moeite neemt om uiteen te zetten wat zijn versie van de feiten in diskrediet brengt. Er kan volgens verzoeker niet worden getwijfeld aan de arrestatie gedurende een aantal uren, de vernedering die hij onderging en de oproepingsbrief. Verschillende elementen van zijn relaas lijken niet te worden betwist, wat volgens verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot al de vorige punten ondermijnt. Verzoeker wijst er verder op dat het bekend is dat jonge Palestijnse mannen in Libanon een kwetsbare sociale groep vormen en dat hij deze levensomstandigheden bovendien aan de kaak heeft gesteld. De door hem beschreven gewelddadigheden kunnen volgens verzoeker als vervolgingen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker besluit dat zijn vrees – die actueel is – niet werd onderzocht door de commissaris-generaal.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat, zo de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Verzoeker stelt dat de Raad herhaaldelijk heeft geoordeeld dat zelfs indien er twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van de verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen. Tevens werd er volgens verzoeker reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico primeert op de verklaringen van de asielaanvrager, die soms onduidelijk zijn wat betreft bepaalde aspecten van de aanvraag.

Wat betreft het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de door hem aangehaald feiten niet heeft onderzocht in het licht van deze bepaling, terwijl zij volgens hem nochtans beantwoorden aan de definitie van "onmenselijke of vernederende behandeling" in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en in de zin van artikel 3 van het EVRM. De commissaris-generaal schijnt het belang niet waar te nemen van de notie van 'subsidiare bescherming', aldus verzoeker, die erop wijst dat de weigering van deze status dient te worden gemotiveerd. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar wat hij heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat hij het bestaan van een risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen nochtans naar behoren bewezen heeft.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het artikel "*Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure*" van M. Claes, gepubliceerd in *T. Vreemd.* 2014, nr. 1, p. 52-67 (stuk 2), als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 17 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programs*" van 20 december 2019 en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 27 mei 2020 voegt en refereert aan de COI Focus "*Libanon: veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de

hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Libanon verlaten heeft om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, nu (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en (iii) er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de

Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot blijkt genoegzaam uit zijn verklaringen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) en wordt niet betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, sub a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of

bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van haar opdracht

Uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programs*” van 20 december 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota wordt gevoegd, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023 en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap haar opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de financiële strubbelingen bij UNRWA tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet

meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van haar kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich door de slechte woonomstandigheden verplicht zagen te vluchten kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA haar investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst geeft geen ander beeld weer en is overigens van minder recente datum dan de informatie die verwerende partij aanbrengt. Verzoeker toont aan de hand van deze informatie en zijn betoog in het verzoekschrift geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit de door verzoeker aangevoerde informatie, noch uit andere informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij tot de zogenaamde ‘special hardship cases’ behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Ook in haar aanvullende nota is verwerende partij op basis van recentere informatie van oordeel dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Zij zet dit als volgt uiteen:

“Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Libanon: terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon van 27 mei 2020) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Verder blijkt voor het bekomen van een verlenging of vernieuwing van de reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Voor een aanvraag dient men zich persoonlijk aan te melden in het bezit van de nodige (identiteits)documenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan het Libanese ministerie voor Buitenlandse Zaken en de Algemene Veiligheidsdienst (SG), dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitreikt. Van de aanvrager wordt de volle medewerking verwacht, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het huidige politieke klimaat en het de facto beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) restrictief is. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die “vrijwillig” verloopt maar waarbij autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt door de Libanese autoriteiten. Echter, nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat PRL die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten kunnen bekomen of het verbod krijgen terug te keren naar Libanon. Er zijn echter wel factoren die een vrijwillige terugkeer negatief kunnen beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. In voorkomend geval wordt de aanvraag grondig gescreend en valt het voor dat men bij aankomst in Libanon (gedurende één week tot maximum 3 maanden) vastgehouden en beboet worden omdat men het land illegaal is uitgereisd. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat de door IOM begeleide terugkeer voor PRL nog steeds mogelijk is. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van PRL die vrijwillig terug willen keren.”

Te dezen haalt verzoeker, die over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon beschikt, geen redenen aan om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoontelijke verblijfplaats had.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 27 maart 2020, die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Hezbollah en het Libanese leger controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het einde van het gewapend geweld en de controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en

luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele aard of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geviseerde criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015, en sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 vond er geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als *lone wolf* gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die in 2006 een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon die leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid en haar wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden ze demonstranten tegen aanvallen van relmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Eind november 2019 begon de relatie tussen de protestbeweging en de autoriteiten te verslechteren toen de demonstranten de politie ervan beschuldigden de andere kant te hebben opgekeken tijdens een ronde van aanvallen van vermeende aanhangers van Hezbollah en Amal. Sindsdien beantwoorden de Libanese autoriteiten de betogingen met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in het vluchtelingenkamp Burj al-Barajneh in het bijzonder, in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zou verhinderen zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Burj al-Barajneh in het bijzonder.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hem verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van hun verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Verzoeker verklaart voor zijn vertrek uit Libanon in het vluchtelingenkamp Burj al-Barajneh te hebben gewoond en er zich eind 2016 – begin 2017 vrijwillig te hebben aangesloten bij de beweging Saraya al-Muqawama, die onder Hezbollah ressorteert. Verzoeker verklaart problemen te hebben gekregen met deze beweging omdat hij herhaaldelijk weigerde een militaire training te volgen waardoor hij feitelijk zou worden ingelijfd bij de militaire vleugel van Saraya al-Muqawama. Na ontvangst van een oproepingsbrief waarin hij werd opgevorderd de training te volgen, zou verzoeker zijn familie op de hoogte hebben gesteld van zijn banden en problemen met deze organisatie en zou men binnen het gezin van oordeel zijn geweest dat hij het land moest verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn verzoek enkel een fotokopie van zijn Palestijnse vluchtelingenkaart neerlegt. Dit document kan zijn identiteit en herkomst aantonen, doch heeft geen betrekking op de gebeurtenissen waardoor verzoeker naar eigen zeggen gedwongen werd zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Bijgevolg volstaat dit document op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Dat verzoeker zich nadat hij beslist had om Libanon te verlaten niet bekommerd had met het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal kunnen bewijzen, doet hieraan geen afbreuk. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in samenhang met het voorgelegde document, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker afgelegde verklaringen over de redenen voor zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft aangegeven dat hij niet alles heeft kunnen zeggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), doch dat bepaalde elementen die hij voor het eerst aanhaalt op het CGVS dusdanig essentieel en elementair zijn om zijn vrees aannemelijk te maken, dat het niet geloofwaardig is dat hij deze niet eerder zou hebben kunnen vermelden. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo dient te worden vastgesteld dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens het gesprek ter voorbereiding van uw onderhoud op het CGVS duidelijk had aangegeven nooit actief te zijn geweest voor een organisatie/partij (Vragenlijst CGVS punt 3.3). Ten overstaan van het CGVS stelt u daarentegen eind 2016 - begin 2017 lid te zijn geworden van Saraya al-Muqawama en hiertoe een formulier te hebben ingediend. U kreeg twee maanden na uw toetreding een salaris van 100 \$ per maand, korting bij aankopen en bij medische behandelingen (CGVS p.7-8). U gepeild waarom u dit niet eerder bij DVZ had vermeld, stelt u ‘toch wel’ (CGVS p.8). Gezien u zeer expliciet was in uw eerdere verklaringen, er hieromtrent geen misverstanden kunnen zijn ontstaan gezien de vraag zeer eenduidig was en u uw verslag ter akkoord heeft ondertekend, ontbeert uw ‘toch wel’ ieder begin van geloofwaardigheid. Moest u zich effectief bij deze groepering hebben aangesloten kan er verwacht worden dit onmiddellijk te vermelden, temeer uw band met deze beweging de oorzaak was van uw vertrek uit Libanon.

Vervolgens hebt u bij DVZ onvermeld gelaten dat u gebrouilleerd was geraakt met A. D. (...), een verantwoordelijke van Saraya al-Muqawama. U had verschillende keren een discussie met hem gehad over de verplichte rekrutering van jongeren. U zegt: 'hij is de directe aanleiding om mij te verplichten voor de opleiding'. Gevraagd dit nader toe te lichten, antwoordt u: 'als er een lijst komt met daarop namen, zonder hem kan ik discussiëren dat ik bezig ben met andere activiteiten, maar hij zet mijn naam als eerste op de lijst en ik moest kost wat kost die opleiding volgen'. Eveneens stelde u: 'die persoon is machtig en hij kan mijn naam verspreiden aan de controleposten en hij kan problemen veroorzaken bij mijn vertrek uit het kamp (CGVS p.9). U gevraagd waarom u deze persoon niet al bij DVZ hebt vermeld, geeft u aan te zijn gevlucht en een moeilijke reisweg te hebben gehad (CGVS p.10). Gezien de rol die u deze persoon toedicht in uw asielmotieven is het totaal niet geloofwaardig dat u deze persoon niet eerder zou hebben vermeld en ondermijnt een dergelijke vaststelling uw geloofwaardigheid."

De argumentatie in het verzoekschrift dat het CGVS als enige instantie bevoegd is om alle redenen van zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf te onderzoeken neemt niet weg dat overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht van verzoeker wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst, die is bedoeld als instrument ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud en het onderzoek van zijn aanvraag op het CGVS, correcte en volledige verklaringen aflegt met betrekking tot de kernelementen van zijn relaas. Dat verzoeker omwille van het korte tijdsbestek waarbinnen het interview bij de DVZ wordt afgenomen onder druk zou hebben gestaan en daarom enkel "de kern van de zaak" zou hebben aangeraakt, kan evenmin als een dienstig betoog worden beschouwd. Verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat zijn lidmaatschap van Saraya al-Muqawama en de centrale rol van A. D., althans volgens de verklaringen die hij heeft afgelegd op het CGVS, niet aan de kern van zijn relaas raken. Blijkens de vragenlijst in het administratief dossier kreeg verzoeker de gelegenheid om de feiten die hebben geleid tot zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf te vermelden en was er nog tijd voor meerdere bijkomende vragen hierover. Bovendien werd verzoeker aan het eind van het interview gevraagd of hij nog iets wou toevoegen aan zijn verklaringen, welke gelegenheid hij te baat nam door slechts in het algemeen op te merken dat hij vluchteling is in Libanon en niet de enige is die de door hem aangehaalde problemen heeft (adm. doss., stuk 16, vragenlijst, vragen 3.4 en 3.8). Tijdsdruk kan hoe dan ook niet verklaren waarom verzoeker bij de DVZ niet heeft vermeld dat hij aangesloten was bij Saraya al-Muqawama. De vraag of hij actief was in een organisatie, vereniging of partij werd hem immers expliciet gesteld en beantwoordde hij zonder meer ontkennend (*ibid.*, vraag 3.3). Het kan niet overtuigen dat verzoeker zijn lidmaatschap van Saraya al-Muqawama wel zou hebben vermeld bij de DVZ maar dat dit niet zou zijn neergeschreven of verkeerd zou zijn begrepen. De Raad merkt overigens op dat verzoekers verdere verklaringen bij de DVZ erop wijzen dat hij nooit is aangesloten geweest bij Saraya al-Muqawama. Hij verklaarde dat leden van de beweging hem tussen 2016 en november 2017 vier à vijf keer hebben gevraagd zich bij hen aan te sluiten maar dat hij weigerde (*ibid.*, vraag 3.5). Deze versie van de feiten strookt niet met het relaas dat verzoeker op het CGVS heeft uiteengezet, volgens hetwelk hij zich eind 2016 - begin 2017 aansloot bij Saraya al-Muqawama maar nadien weigerde een militaire training te volgen. Nog daargelaten deze fundamentele discrepantie in zijn verklaringen, kan verzoeker niet overtuigen in zoverre hij aanvoert dat hij onmogelijk kon weten dat van hem werd verwacht dat hij zijn lidmaatschap van Saraya al-Muqawama "vanaf het begin" zou vermelden. Het werd verzoeker voorafgaand aan het invullen van de vragenlijst immers duidelijk gemaakt dat van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf problemen vreest of riskeert en dat hij de voornaamste elementen of feiten weergeeft (*ibid.*, punt 1). Bovendien werd hem expliciet gevraagd of hij actief was in een organisatie, vereniging of partij (*ibid.*, vraag 3.3).

De Raad volgt verzoeker evenmin in zoverre hij voorhoudt dat vermeende concentratieproblemen als gevolg van wat hij heeft meegemaakt in Libanon en tijdens zijn reis naar België de vastgestelde lacunes in zijn verklaringen kunnen verklaren. Verzoeker legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten tijde van zijn interview bij de DVZ dermate was aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zoals hoger reeds gesteld, betreffen de lacunes in zijn verklaringen geen details maar kernelementen van zijn relaas.

Waar verzoeker voor het overige het belang van zijn verklaringen bij de DVZ minimaliseert, erop wijst dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat hij niet alles heeft vermeld en opmerkt dat de commissaris-generaal noch de naam van de beweging noch die van de verantwoordelijke in twijfel trekt, doet hij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn als dusdanig objectief, en worden door verzoeker niet op dienstige wijze weerlegd of verklaard.

Ten tweede kan het niet overtuigen dat, moest Saraya al-Muqawama verzoeker werkelijk gedwongen hebben willen rekruteren, deze beweging er genoeg mee zou hebben genomen hem over een periode van drie maanden dit zo'n zeven keer te vragen en hier geen verdere effectieve repercussies aan te verbinden. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“U gevraagd waarom ze u, als ze dusdanig op uw gefixeerd waren, niet gewoon zouden hebben opgepakt en naar het front hebben gestuurd, komt u niet verder dan te stellen dat dit gebeurd zou zijn moest u niet zijn gevlucht (CGVS p.9). Het hoeft geen betoog dat ook deze door u geschilderde gang van zaken geloofwaardigheid ontbeert, te meer u even tevoren had aangegeven dat ze alle jongeren hiertoe verplichten. Ze willen dat iedereen die wil en ook diegene die niet wil zich bij de militaire vleugel van de organisatie aansluit’ (CGVS p.8-9). Moest men u effectief onder dwang hebben willen rekruteren, kan er van uitgegaan worden dat men effectief de daad bij het woord zou hebben gevoegd en niet een dusdanig afwachtende houding zou hebben aangenomen, temeer u zeer expliciet was in uw opeenvolgende weigeringen. Ook uw verklaring er niet aan te hebben gedacht dat men u wel eens naar het front zou kunnen sturen kan niet overtuigen (CGVS p.10). U bent geboren en getogen in het kamp en het kan toch niet anders dan dat u echo’s zou hebben opgevangen over hoe de verschillende organisaties in het kamp te werk gaan en u over uw keuze zou hebben nagedacht gezien de mogelijke repercussies van een aansluiting bij eender welke organisatie.”

De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen en overwegingen geheel onverlet laat in zijn verzoekschrift. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, aangezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ten derde is ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat het gegeven dat verzoeker op 8 oktober 2017 in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar de procedure niet heeft doorlopen een contra-indicatie vormt voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert zijn land van gewoonlijk verblijf te hebben verlaten omwille van ernstige persoonlijke veiligheidsproblemen en om die reden internationale bescherming te hebben aangevraagd mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij de procedure doorloopt en alles in het werk stelt om deze tot een goed einde te brengen. Verzoekers beslissing om Spanje weer te verlaten en er de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming niet af te wachten stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven of vrijheid zijn land van gewoonlijk verblijf te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die het doorlopen van de asielprocedure in Spanje zouden kunnen verhinderen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud hiernaar gevraagd, antwoordde hij dat België zijn doel was, dat België meer mogelijkheden om te studeren en te werken biedt en dat hij veel gelezen en gezien had over België dat positief was (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit zijn evenwel geen geldige redenen om na te laten een beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje af te wachten. De algemene bewering dat duizenden asielzoekers niet wachten op een antwoord op hun aanvraag in het land waar ze eerst om internationale bescherming hebben verzocht, doet aan dit oordeel geen afbreuk.

Tot slot wijst de Raad er in navolging van de commissaris-generaal nog op dat verzoeker zijn paspoort niet neerlegt. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de verklaring die hij daarvoor gegeven heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, namelijk dat de smokkelaar het paspoort zou hebben ingehouden voor zijn aankomst in Spanje opdat hij niet naar Libanon zou worden teruggestuurd. Nog daargelaten de geloofwaardigheid van deze uitleg, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij in Libanon een fotokopie zou vragen van zijn paspoort, zij het niet van alle pagina's, maar dat hier niets van kan worden teruggevonden in het rechtsplegingsdossier (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Zodoende maakt verzoeker het voor de asielinstanties onmogelijk zijn verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop hij zijn land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft en de plaatsen waar hij sindsdien verbleven heeft na te gaan.

Verzoekers opmerking dat in zijn relaas geen enkele flagrante tegenstrijdigheid kan worden ontwaard, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de ernst van de door hem voorgehouden vrees. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat niet wordt getwijfeld aan de arrestatie gedurende een aantal uren, de vernedering en de oproepingsbrief. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker bij de DVZ ontkenkend geantwoord heeft op de vraag of hij gearresteerd werd en dat hij de oproepingsbrief die hij zou hebben ontvangen niet

heeft neergelegd, niettegenstaande hij deze zou laten opsturen vanuit Libanon (adm. doss., stuk 16, vragenlijst CGVS, vragen 3.1 en 3.5).

De Raad merkt verder op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van de door hem aangehaalde problemen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, dan wel dat hij omwille van deze problemen niet naar dit gebied kan terugkeren.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het

de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al-Barajneh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. De situatie van verzoeker dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van verzoeker naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo blijkt dat het huis waarin u en uw familie in het kamp woonachtig zijn, jullie eigendom is (CGVS p.4) en blijkt uit uw verklaringen dat u en familie bijstand krijgen van UNRWA. U en uw broers en zussen gingen naar UNRWA scholen, jullie krijgen medische bijstand en voedselhulp. U gevraagd of dit laatste nog altijd van toepassing is, stelt u dat dit zeker wel het geval was tot het moment van uw vertrek, nu zou u het niet weten (CGVS p.3). Hieruit blijkt dat uw familie voor bepaalde bijstand zeker wel kan terugvallen op deze organisatie. Verder blijkt dat uw broers en zussen universitaire studies hebben kunnen afronden. U geeft weliswaar aan niet altijd te hebben geweten hoe deze studies gefinancierd werden, een deel werd betaald door een studietoelage of door een familielid uit het buitenland, voor de rest moet u gissen (CGVS p.3). De loutere vaststelling dat ze allen in staat waren een dergelijk hoog niveau van studies te volgen wijst toch op een zekere financiële marge binnen het gezin. Daarenboven blijkt dat ze allen, behalve uw zus S. (...) die nog thuis woont, een goede job hebben in het buitenland. Uw zus A. (...), die ongehuwd is werkt als lerares in de Emiraten, uw broer M. (...) eveneens ongehuwd werkt als ingenieur in Afrika, uw broer H. (...), die IT gestudeerd heeft, is gehuwd en heeft in Denemarken een gsm winkel, uw broer H. (...) geeft wiskundeles in de Emiraten. Zij sturen maandelijks een bedrag naar uw ouders waarvan ze kunnen leven (CGVS p.3-4). Bovendien was ook u in de mogelijkheid universitaire studies aan te vatten en dit met de hulp van uw oudste broer en het gegeven dat u al sinds twee jaar en een half een job heeft buiten het kamp (CGVS p. 4-5). Daarenboven heeft uw vader een auto (CGVS p.5) en was hij in staat 8000 dollar te lenen om uw reis naar het buitenland te bekostigen. Het gegeven dat uw vader hiertoe in staat was, wijst eveneens op een zekere marge binnen het gezin. Uw verklaring dat u dit bedrag gaat terugbetalen zodra u in een betere situatie zit, doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.6). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw broers en zus zijn bijgesprongen in uw ‘dagelijkse uitgaven’ bij uw vertrek (CGVS p.6). Uit alles blijkt dat u bij terugkeer naar Libanon kunt rekenen op de steun van uw familie. Deze appreciatie wordt nog eens onderstreept door uw eigen woorden: ‘iedereen helpt als iemand ziek is of tekort heeft (...), in normale omstandigheden broers en zussen en als het teveel is de andere familie’ (CGVS p.4).”

Verzoeker laat bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot zijn socio-economische situatie geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift. Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de Libanese vluchtelingenkampen, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar het gegeven dat Palestijnen in Libanon geen toegang hebben tot een groot aantal beroepen brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. De vaststellingen daarover vinden steun in het administratief dossier en worden, aangezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt, heeft meegenomen.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COUTTEEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COUTTEEL

D. DE BRUYN